

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

Quam esse dicimus adunationem. Cap. VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

Quomodo vnus est Emmanuel? CAP. VII.

SEMEL nouissimis sæculis Dei Verbum homo esse dicitur factum, & sicut ait diuinus Paulus, per sacrificium suum manifestatus est. Et quodnam est sacrificium? *Suum enim corpus obtulit pro nobis in odorem suauitatis Deo Patri: & intrauit in sancta semel, non per sanguinem hircorum & taurorum, sed per suum sanguinem.* Sic enim credentibus remissionem in æternum comparauit. Ergo plurimi quidem ante ipsum sancti fuere; sed nemo eorum Emmanuel nominatus est. Quam ob causam? Nondum enim venerat tempus, quo deberet esse nobiscum, id est, in nostram venire naturam per carnem, is qui est omni superior creatura. Vnus igitur Emmanuel. Semel enim factus est homo Vnigenitus, tunc cum per sanctam Virginem generationem carnalem perpeffus est. Dicitur enim & ad Iesum, *quod ero tecum.* at non erat ille Emmanuel. Fuit etiam cum Moyse: sed nec ille Emmanuel nominatus est. Igitur quoties audimus nomen Filio datum esse *Nobiscum Deus*; sapienter intelligamus, non ita fuisse nobiscum nouissimis temporibus, sicut aliquando dicitur fuisse cum sanctis. Illis enim erat tantum adiutor: nobiscum autem fuit, cum factus est similis nostri, cum suam non amississet naturam. est enim inconuertibilis vt Deus.

*Gr. inquit, *Quam esse dicimus adunationem.*

Τίνα, Φησὶ, λέγουμεν εἶπὼς ἑνωσιν.

CAP. VIII.

VNIO ipsa multis modis perficitur. Sciuncti enim nonnulli affectu forte & voluntate, & discordantes inter se, vniri dicuntur per reconciliationem socialem, deposita simultate. Vniri etiam dicimus ea quæ sibi conglutinantur, siue modis aliis coniunguntur, vel per appositionem, vel per admixtionem, vel per temperationem. Quoties igitur vnitum esse nostræ naturæ Dei Verbum dicimus, omni humana cogitatione vnionis eius modus videtur esse superior. Neque enim per vllum e supra scriptis modis facta est, sed ineffabilis est prorsus, & fortasse nulli penitus nota, nisi soli illi omnia scienti Deo. Nec mirum, si in huiusmodi cogitationibus vincamur, cum res nostras, quomodo se habeant, inquirentes,

Τὸ τῆς ἐνώσεως ἄρῆμα κατὰ πολλοὺς ὁππτελεῖται ἕξοις. διηρημένοι γὰρ ἴνες καὶ διάδοισιν καὶ γνώμῃ, καὶ διχονοοῦντες πρὸς ἀλλήλους, ἐνοδοται λέγονται κατὰ σύμβασιν φιλικῶν, ἐκ μέσου ποιοῦντες τὰς διαφορὰς. ἐνοδοται δὲ φημερ καὶ τὰ ἀλλήλοισ κολλώμεθα, ἢ ἔσω σωλυεμενα καδὲ ἑπφοις ἕξοις, ἢ καὶ πρὰδοισιν, ἢ μίξιν, ἢ κρᾶσιν. ὅταν οὖν ἐνοδοται λέγουμεν τῇ καδὲ ἡμας φύσιν τῆς θεοῦ λόγον, κρείττων ὁρᾶται τῆς ἀνθρώπου διανοίας ὁ τῆς ἐνώσεως ἕξοις. οὐ γὰρ τοι καδὲ ἕνα τῶν εἰρημῶν βεῖν, ἀπόρρητος ὁ παντελῶς, καὶ οὐδενὶ τῶν ὄντων διεγνωσμένος, πλὴν ὅτι μόνω τῶ παύτα εἶδὲν θεῶ. θαυμαστὸν ἔδεν, εἰ τῶ τῶν ἐνοιοῶν ἠπώμεθα ὅτε τὰ καθ' ἡμας αὐτοὺς ὅπως αὐ ἔχοι διεβηνώμεροι, τῆς

ANNO
CHRISTI
451.

ἧς ἐνούσης ἡμῶν διδουσίας ἐπέκεινα
 πλὴν κατέληψεν ὁμοιομορφίην ὑπο-
 χθιν. ἵνα ἢ ἴσῃ πλὴν ἡμῶν νοομορφί-
 πλὴν τῆς ἀνθρώπου ψυχῆ πρὸ ἰδίου σώ-
 ματος; ἢ ὡς φράσαι διωάμβρος; εἰ ὅ-
 γρη, μικρὰ καὶ μέγιστος ἐνοεῖν εἰωθότας,
 καὶ λαλεῖν ἰσχύοντες, ἢ οὕτως ἰσχυρῶν,
 καὶ ὑπὲρ νοῦ καὶ λόγον παραγμά-
 των καταπεκμηθεσάμενοι φαιδρῶν, ὅτι
 πρότερον αὐτὸ ἐνοεῖν· μέγιστος δὲ πάντως
 τῆς ἀληθείας ὁ λόγος· ὁ αὐτὸς ἔστι
 πλὴν ἑνωσὶν τῆς Ἐμμανουήλ, ὁποῖον
 πρὸ αὐτοῦ λογισμὸς καὶ πλὴν τῆς ἀνθρώ-
 που ψυχῆ πρὸς τὸ ἰδίον σῶμα. οἰ-
 κειοδοταὶ ἢ ἐν ψυχῇ καὶ τῆς σώματος,
 καί ποτε καὶ φύσιν ἰδίαν ἀμέτοχος οὕσα
 ἢ αὐτῶν πατρῶν φισικῶν τε ἅμα καὶ
 ἢ ἐξωθεν ἐπαγομένων. κινεῖται μὲν
 ἢ εἰς ὀρέξεις τὸ σῶμα φισικῶς, καὶ
 σωμαθάνεται διὰ πλὴν ἑνωσὶν ἐνοο-
 σα ψυχῆ· συμμετέχει δὲ κατ' οὐδένα
 ἴσον, οἷον γὰρ μετὰ ἰδίαν διτόλαυσιν
 εἶναι τὸ τῆς ὀρέξεως ἀποτελεσμα·
 καὶ εἰ καταπαύοιτο τυχὸν τὸ σῶμα,
 καὶ σιδήσῃ κατὰ ζάνοιτο, σωμαθάνει
 μὲν, ὡς ἰδίου πάροντος σώματος,
 αὐτὴ γὰρ μετὰ εἰς ἰδίαν φύσιν ἐκ αὐτοῦ
 πατρῶν ἢ ἐπενωρημένων· πλὴν καὶ
 ὑπὲρ τῆς φαιδρῶν ὅτι τῆς Ἐμμα-
 νουήλ πλὴν ἑνωσὶν. ἢ μὲν γὰρ ἀνα-
 καί, τῶ ἰδίῳ σώματι σωμαθάνει
 πλὴν ἐνωθεῖσαν ψυχῆ· ἵνα φέρου-
 σα τὰς αἰκίας, δὴ καὶ ὑποφέρει τῶ
 θεῷ αὐχένα. ὅτι δὲ γὰρ τῆς θεοῦ
 λόγου τὸ σωμαθάνεται ἢ αἰκίων
 ἀποπον εἰπεῖν· ἀπαθὲς γὰρ τὸ θεῖον, καὶ
 ἐκ ἑνὸς γὰρ πῶς καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ἡμῶν μὲν
 σαρκὶ ψυχῆ ἐχούσῃ πλὴν λογικῆ.

ultra modum nostræ mentis
 earum comprehensionem esse
 confiteamur. Quo namque mo-
 do animam hominis suo corpo-
 ri adunatam esse intelligimus?
 quis est, qui possit exprimere?
 Sed si oportet, homines, qui
 vix exigua intelligere solemus,
 & eloqui possumus, res adeo
 subtiles, & omnem intelligen-
 tiam & orationem transcen-
 dentes, coniectare; dicimus,
 quod deceat quidem cogitare,
 quamuis ipsa veritate minor
 omnino sit oratio, talem esse
 unionem ipsius Emmanuel,
 qualem quispiam cogitare pos-
 sit, esse humanæ animæ cum
 suo corpore. Anima enim om-
 nia quæ sunt corporis, sua facit,
 licet per naturam propriam ex-
 pers sit passionum corporis,
 naturalium simul, & earum
 quæ extrinsecus accidunt. Mo-
 uetur enim corpus in concu-
 piscencias naturales; & simul
 sentit propter unionem inexis-
 tens anima: & quamuis nullo
 quidem modo participet, ta-
 men opus concupiscenciæ de-
 lectationem propriam ducit: &
 si forte corpus percutiatur, ac
 ferro laceretur, condolet qui-
 dem, quippe cum suum corpus
 patiatur, ipsa vero in sua natura
 nihil omnino patitur ex iis quæ
 inferuntur. Tamen super hæc
 quoque dicimus esse unionem
 ipsius Emmanuel. Necessè enim
 erat cum suo corpore unitam ei
 animam dolere, vt dum * time-
 bat passiones, subditam cerui-
 cem Deo submitteret. De Deo
 autem Verbo, simul passionum
 sensum percipere, nefas est

* refugeret
 passiones,
 obedi-
 tem

dicere. Impassibilis enim Deus est, & nostrarum rerum longe dissi-
 milis: sed unitus quidem erat carni habenti animam rationalem,

* in nihilū redigebat

* faciebat

qua patiente, ipse impassibiliter ea quæ animæ contingerent, cognoscebat: & *pellebat quidem, vt Deus, carnis infirmitates; suas tamen eas, tamquam sui corporis, *esse ducebat. Itaque cfuriisse dicitur, fatigatus esse, & passus fuisse pro nobis. Ergo Verbi vnio cum humanitate facta, non irrationabiliter rebus nostris comparatur. Nam sicut corpus naturæ est ab anima diuersæ, vnus tamen ex vtroque homo efficitur, & vocatur; ita etiam ex perfecta Dei Verbi subsistentia, & humanitate secundum propriam rationem perfecta, vnus est Christus, idem in eodem Deus simul & homo. Et sua quidem facit Deus Verbū, vt ante dixi, ea quæ sunt suæ carnis propria; quia ipsius est corpus, & non alterius. Communes autem facit tamquam cum sua carne diuinæ potestatis sibi inexistentis operationes, ita vt possit etiam viuificare mortuos, & sanare infirmos. Quod si opus est exemplis etiam scripturæ diuinæ adhibitis, tamquam in figuris modum vnionis demonstrare, age dicamus.

De Carbone.

CAP. IX.

Isa. 6.

BEATVS Isaias: *Missum est, inquit, ad me unum ex seraphim, & in manu habebat carbonem, quem forcipe accepit ab altari, & venit ad me, & tetigit labia mea, & dixit: Ecce tetigit labia tua, & auferet iniquitates tuas, & peccata tua purgabit.* Carbonem autem dicimus figuram & imaginem nobis exhibere Verbi hominis facti:

παρουσίας δὲ αὐτῆς, ἀπαδῶς ἡ ἐν εἰ-
 δήσει τῆς εἰς αὐτῶν μορφῶν· καὶ
 ἠφανίζε μὲν ὡς θεὸς τὰς τῆς σαρκὸς
 ἀδενείας, ὡκειοῦτο γὰρ μὲν αὐτὰς ὡς
 ἰδίου σώματος· οὕτω καὶ πεινῆσαι λέ-
 γεται & καμῆν, καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν.
 ἰκοῦν ἀρεσκάλιοτο δὲ ἡ ἐνωσις τῆ
 λόγου πρὸς τὸ ἀνθρώπινον ἐκ δόπο
 σκοποῦ ποῖς καθ' ἡμᾶς· ὡσαυτὶ γὰρ ἐτε-
 ροφυῆς μὲν τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυ-
 χὴν, εἰς γὰρ μὲν ὅξ ἀμφοῖν ἀνθρώπος
 δόπο πλεῖται καὶ λέγεται, οὕτω καὶ ἐν πε-
 λείας ἐνωσιῶσι τῶ θεοῦ λόγου, καὶ
 μὲν καὶ ὅξ ἀνθρώπότητος τελείως ἐχού-
 σης καὶ τῷ ἰδίῳ λόγῳ, εἰς ὃ Χριστός,
 ὁ αὐτὸς ὑπαρχὼν ἐν ταυτῶ θεὸς τε
 ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπος. καὶ οἰκειοῦται μὲν
 ὁ λόγος, ὡς ἐφίλω, τῶ τῆς ἰδίας σαρκὸς
 κὸς, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ ἐκ ἐφῶν,
 κοινοποιεῖται ὅ ὡσαυτὶ τῆ ἰδία σαρκὶ
 τῆς ἐνωσις αὐτῶ θεοπροπίς διωά-
 μεως τὴν ἐνέργειαν· ὡσεὶ διωάδαται καὶ
 ζωοποιεῖν ἑδὺ νεκροῖς, καὶ ἰάδαται ἑδὺ
 ἐν δὲ ῥωστίαις. εἰ ὅ γὰρ καὶ ποῖς ἐν τῆς
 θεοπρόπίου γραφῆς ἀραδείμασι κα-
 χημερῶσι, καθάπερ ἐν τύποις τῷ τῆς
 ἐνωσιῶσι καθάδειξαι ἕσπον, φέρε
 λέγων μὲν.

Περὶ ἀνθρώπου.

Ο Μακάριος Ησαίας, ἀπετάλη, Φησὶ, πρὸς με ἐν τῷ σεραφίμ· ἐ ἐν τῇ χεὶ ἔχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν δόπο τῷ θυσιαστήρι· καὶ ἦλθε πρὸς με, καὶ ἤψατο τὰ χάλειά μου, καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἤψατο τὰ τῶν χάλειά σου, καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, ἐ τὰς ἀμάρτίας σου πεικαθαριεῖ. Φαμὲν ὅ τῷ ἀνθρώπου τύπον ἡμῖν καὶ εἰκόνα πληροῦν τῆ ἐνανθρωπήσαντος λόγου.